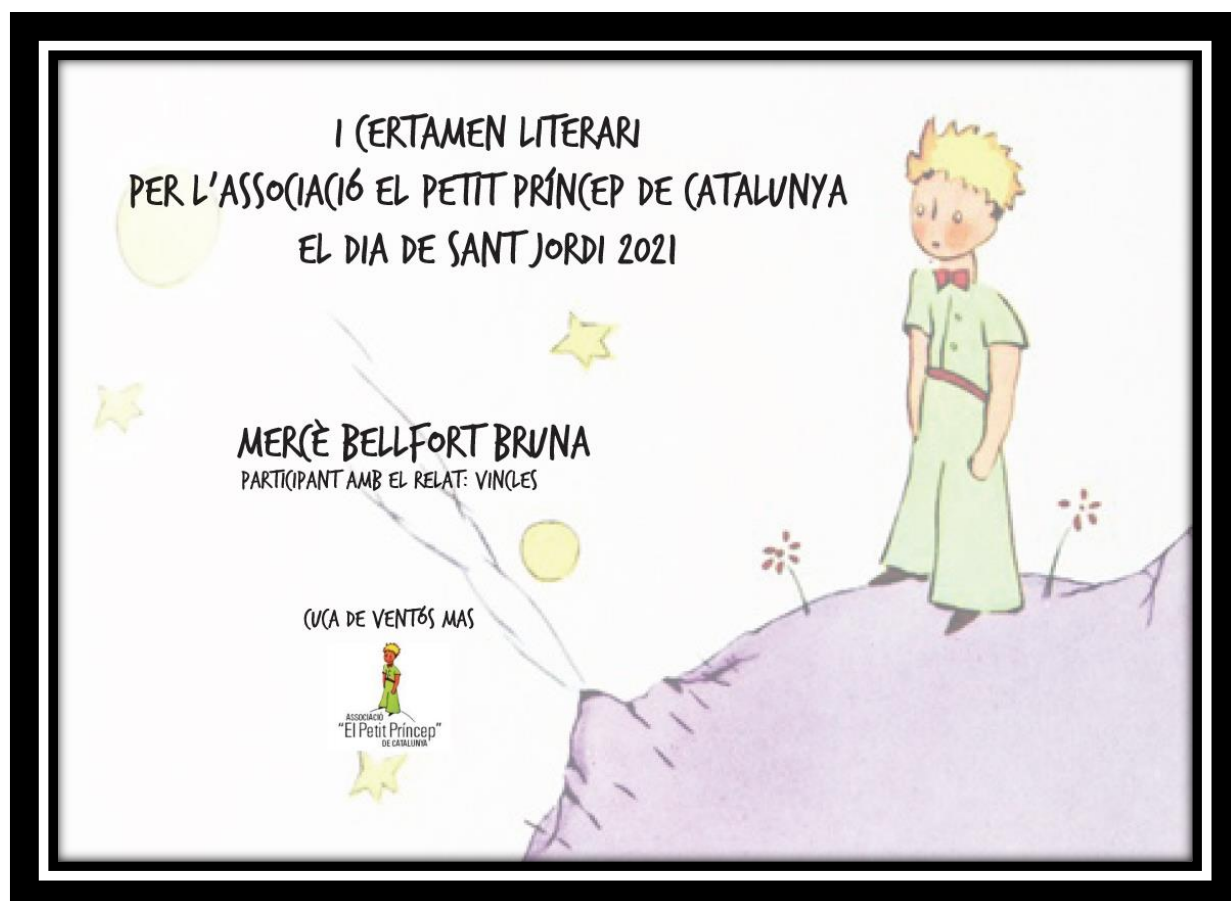
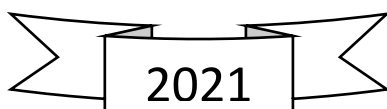

Associació El "Petit Príncep" de Catalunya

Obra participant

Vincles

Quan l'àvia de la Judith va morir ella va sentir un gran buit a la seva vida. Tenia molt present els anys que havien passat juntes ja que es pot ben dir que l'àvia l'havia criat.

Als seus dinou anys havia començat a estudiar la carrera d'Infermeria i la seva vocació anava, doncs, encaminada a ajudar a sanar la gent que patís qualsevol problema de salut. Es relacionava molt bé amb tothom, especialment amb una companya d'estudis que li va comentar un fet que li va remoure quelcom que ja portava dins seu. Es tractava de fer-se voluntària com a acompanyant d'una persona gran que vivia en una residència d'avis.

La decisió de col·laborar en aquesta tasca humanitària no es va fer esperar. Mitjançant la intervenció de la seva amiga es pot dir que la Judith va contactar amb la directora del centre per tal d'acordar un horari setmanal i una persona assignada per la mateixa direcció.

L'àvia en qüestió es deia Roser. Tenia vuitanta-set anys i estava força bé de salut llevat de la vista que pràcticament l'havia perduda. Sempre li havia agradat molt llegir però ara les circumstàncies havien canviat i s'havia de conformar en escoltar la ràdio. No havia estat mai de veure la televisió perquè ben poques coses trobava interessants d'aquell mitjà audiovisual.

Arribat el moment de les presentacions la Judith li va fer un petó a la Roser que el va rebre com un regal del cel. No van tardar gens a congeniar. Ambdues tenien moltes ganes de xerrar, d'explicar-se coses, d'intercanviar experiències.

Va ser així com van acordar la tasca concreta que faria la Judith cada vegada que anés a la residència a veure la Roser. Hi hauria temps per a tot, però bàsicament la jove es dedicaria a llegir-li els llibres que l'àvia escollís.

Aquesta notícia va entusiasmar la Roser. La il·lusió per rebre la visita de la jove feia que l'àvia s'arreglés personalment amb molta cura i fins i tot es posés un polsim de coloret a les galtes. Si la Judith la visitava tots els dimarts i dijous a les cinc de la tarda ella ja tenia la joia al cor de veure-la a les quatre de la tarda. Feia pensar en el conte d'El petit príncep, quan la guineu comptava il·lusionat el temps precís de retrobament amb el nen per tal que el domesticqués i establir així un vincle d'amistat entre ells.

Sortosament l'amistat que va néixer entre l'àvia i la jove estudiant es va perllongar força en el temps. Mentre la Judith es perfilava com una infermera eficient, l'àvia anava envellint amb la mateixa naturalitat que ho fa una rosa quan li comencen a caure els pètals. Van passar tres anys més abans que la Roser fes una davallada important. Però per això estaven les mans de la Judith, per acaronar les seves mans tremoloses, per eixugar-li les llàgrimes que rodolaven galtes avall tot recordant moments tristos. I, fins i tot, per consolar-la quan li van diagnosticar una pneumònia de la qual no se'n sortiria.

La Roser no va arribar a veure mai el rostre de la Judith però sempre recordaria la dolçor de la seva veu i la calidesa de les seves mans. L'afecte i l'estima que va sorgir de la seva relació van quedar ben guardats dins dels seus cors.

Ara, un cor havia deixat de bategar. Era temps de descansar en pau.

Ara, l'altre cor seguia bategant. Era temps de seguir establint vincles dins la residència.